

လှံ့မ

အချစ်ကဖန်ဆင်းရှင်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

“သခင်လေးအဖေ သခင်ကြီးဦးသုဝေမောင်ပါသွားတဲ့ လေယာဉ်ပျက်ကျလို့ တဲ့ ။ မြန်မာနယ် စပ်မှာ ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ပါသွားတဲ့ လူတွေအကုန်လုံး သေသလား၊ ရှင်သလား သတင်းအတိအကျမရ သေးဘူး”

“လေယာဉ်ပျက်ကျမှ တော့ အကုန်သေပြီပေါ့။ ဒုက္ခပါပဲ။ သခင်လေးမှာ အမေဆိုတာလည်း ခေါ်စရာရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ လူမမယ်အရွယ်လေးနဲ့ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ”

“သူ့ကိုပြောလို့ တော့ မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ကလေးက ငယ်သေးတယ်၊ စိတ်ဒဏ်ရာရတော့မှာ ပဲ၊ ရင်နာစရာကောင်းလိုက်တာ”

“သူ့ကိုပြောမထွက်ပါဘူးကွယ်၊ မပြောကြပါနဲ့ ”

မပြောပါနဲ့ နှင့် သူ့ကို ကရုဏာသက်စွာ မကြားစေချင်သော်လည်း သူ့အားလုံး ကြားနေရသည် ။ ကြီးကြီးမြခင်နှင့် ဒရိုင်ဘာ ခြံစောင့်ဦးသံလုံးတို့ ပြောနေသံကို သူကြားနေရတာပါ။

ကြီးကြီးမြခင်က ငိုနေသည် ။ ဦးသံလုံးက ယောက်ျားတန်မဲ့ အံကြိတ်ကာ မျက်ရည်ကျနေ ၏။ ခန်းဆီးစအကွယ်မှာ ရပ်နေသော သူရော ငိုချလိုက်ရမှာ လား။

ရှေ့ထွက်ပြီး တကယ်ဟုတ်ရဲ့ လားလို့ မေးရဦးမှာ လား၊

ဒက်ဒီပါသွားသည့်လေယာဉ် ပျက်ကျ သည် ဆိုတာမယုံပါ။

ဒက်ဒီသေသွားသည် ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒက်ဒီ မြန်မြန်ပြန်လာမည်၊ သားနှင့်ကြာကြာမခွဲနိုင် ပါဘူးဟု သေချာပြောသွားခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

ဒက်ဒီက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုထားပြီး ခရီးကြာကြာ မထွက်ပါ။ ငါးရက် တစ်ပတ်ထက်ပိုမည့်ခရီးစဉ်ဆိုလျှင် သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်သွားတတ်သည် ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း နိုင်ငံတကာကိုရော မြန်မာပြည်တွင်း နေရာအနှံ့ကိုရော သူမရောက်ဖူးသည့်နေရာဆိုတာ မရှိ သလောက်ပင်။

အခုက နှစ်ရက်တည်းမို့ သူ့ကိုခေါ်မသွားခဲ့တာပါ။

“သား...ဒက်ဒီ မြန်မြန်ပြန်လာမယ်နော်၊ နှစ်ရက်တည်းမို့ သားခရီးပန်းမှာ စိုးလို့ မခေါ်သွားတာပါ။ သားလိုချင်တာမှာ လိုက်၊ ဒယ်ဒီဝယ်လာမယ်”

“ရပါတယ် ဒက်ဒီ၊ သားအတွက် ဒက်ဒီပြန်လာဖို့ ပဲ လိုတာပါ။ သားအနားမှာ ဒက်ဒီရှိရင် ပြည့်စုံနေတာပဲ၊ ဒက်ဒီ မရှိရင် သားမနေတတ်ဘူး ။ အရမ်းလွမ်းတယ် သတိရတယ်၊ ပျင်းလည်း ပျင်း တယ်၊ တစ်ယောက်တည်းလည်း မအိပ်တတ်ဘူး၊ မအိပ်ရဲဘူး၊ မြန်မြန်ပြန်လာပါနော် ဒက်ဒီ”

သူ သေသေချာချာ ဒက်ဒီကို ဖက်နမ်းပြီး မှာ လိုက်တာပါ။ ဒက်ဒီကလည်း သူ့ကိုဖက်ပွေ့နမ်းရှုပ်ပြီး သေချာကတိပေးခဲ့တာပါ။

အခုတော့ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတာလဲ။ မာမီက သူလေးနှစ်သားအရွယ်လောက်မှာ ထား ရစ်ခဲ့တာ။ အခု သူ့ကိုနှစ်သားအရွယ်မှာ ဒ

က်ဒီက ထားခဲ့ပြန်ပြီလား။

သူ ဘယ်သူနဲ့ နေရမှာ လဲ။ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေရဲမှာ လဲ။

ဒက်ဒီက သူ့ဘဝပါ။ ဒက်ဒီက သူ့ရဲ့ ခိုကိုးရာပါ။

ဒက်ဒီက...

“ထင်ရှားလေး ... သခင်လေး၊ အမယ်လေး အကုန်ကြားသွားပြီထင်တယ်၊ ကလေးငိုနေတယ်၊ လုပ်ပါဦး ချောပါဦး သံလုံးရဲ့ ”

ကြီးကြီးမြခင်ရဲ့ အော်ဟစ်လိုက်သံကို သူမကြား၊ ဒက်ဒီပြန်လာမည့် လမ်းကိုမျှော်ငေးကာ ဒက်ဒီအသံကိုကြားယောင်နေသည် ။ ဦးသံလုံးက သူ့ကိုဖက်ပွေ့ကာ ဆိုဖာခုံမှာ ထိုင်စေ၏။

ကြီးကြီးမြခင်က သူ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရင်းနှင့် ရင်ခွင်မှာ ဖက်ပွေ့ထားကာ ...

“ကြီးကြီးတို့ ရှိပါတယ် သားရယ်၊ သားလေး ဝမ်းမနည်းနဲ့ ၊ အားမငယ်နဲ့ သိလား၊ သားကို ကြီးကြီးတို့ စောင့်ရှောက်မှာ ပါ”

“ဒက်...ဒက်ဒီက တကယ်သေသွားပြီလား၊ တကယ်မရှိတော့ဘူးလား”

“အဲဒါ အသေအချာမသိရသေးပါဘူး သခင်လေးရယ်၊ လေယာဉ်ပျက်ကျသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲရတာပါ၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာမသိရသေးပါဘူး၊ စက် ချွတ်ယွင်းပြီး အချိန်မီဆင်းနိုင်တယ်ဆိုရင် လူအသေအပျောက်နည်းမှာ ပါ၊ သခင်ကြီးက အသက်ရှင်ပြီး ပြန်လာနိုင်ရင် ပြန်လာမှာ ပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒက်ဒီ ပြန်လာမှာ ပါနော် ဦးသံလုံး၊ ဒက်ဒီက ကျွန်

တော့်ကို တစ်ယောက်တည်းမထားလောက်ပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြန်လာမှာ ပါ၊ ပြန်လာမှာ ပါ သခင်လေး၊ သခင်ကြီးက သခင်လေးကို တစ် ယောက်တည်း မထားရက်လို့ စိတ်မချလို့ ပြန်လာမှာ ပါ”

ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောရင်း အသံထွက်ကာ ဦးသံလုံး ငိုချလိုက်ကာကြောင့် သူဝမ်းနည်းလွန်းစွာ ရင်ဝမှာ ဆို့နှင့်နေသည် ။ မသေဘူးဆိုလျှင် ဘာကြောင့် ဒီလိုငိုချတာလဲ။

ကြီးကြီးမြခင်ကလည်း သူ့ကိုဖက်ကာ သည်းထန်စွာ ရှိုက်နေသည် ။

“ဘာလို့ ငိုတာလဲ၊ ဘာလို့ ငိုနေကြတာလဲ၊ ဒက်ဒီ မသေဘူး ပြန်လာမှာ ၊ ဒက်ဒီက သားကိုချစ်တယ်၊ တစ်ယောက်တည်းမထားခဲ့ဘူး။ ပြန်လာမှာ ၊ ပြန်လာမယ်လို့ ပြောသွားတယ် မငိုကြနဲ့ ၊ မျက်ရည်မကျနဲ့ ”

မငိုကြနဲ့ မျက်ရည်မကျနဲ့ လို့ အော်ဟစ်ရင်းနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ငိုမိသည် ။ မျက်ရည်ကျမိသည် ။

ဒက်ဒီ မသေနိုင်ပါဘူးလို့ အားတင်းထားသော်လည်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရမှာ ကိုတွေးပြီး သူ မငိုဘဲမနေနိုင်ပါ။

ဒက်ဒီက သူ့ဘဝ သူ့ကမ္ဘာပါ။ ပြန်လာခဲ့ပါ ဒက်ဒီရယ် ...။

အခန်း (၂)

“ကြီးကြီး သားနဲ့ လာအိပ်မယ်လေသား၊ သားတစ်ယောက်တည်း မအိပ်တတ်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ...ဒက်ဒီနဲ့ ပဲ သားအိပ်မှာ ”

“သား”

“ဒက်ဒီက သားကိုတစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ ထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သားကို ဒက်ဒီ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကြီးကြီးသိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့ သားရယ်၊ အငြိုငြင်မခံရက်အောင် အလိုလိုက်ပြီး ချစ်တာ ကြီးကြီးသိတာပေါ့၊ မိတဆိုးလေးရယ်လို့ သူ့မှာ သနားပြီး တကယ်ကို မိခင်မေတ္တာရော ဖခင်မေတ္တာရောပေးပြီး ချစ်ရှာတာပါ”

“အဲဒါဆို သားကိုတစ်ယောက်တည်းထားပြီး ဘယ်ထွက်သွားပါ့မလဲ၊ ဒက်ဒီပြန်လာမှာ ပါ၊ သားနဲ့ အတူတူအိပ်မှာ ပါ၊ သားနဲ့ အတူတူ လာနေမှာ ပါ၊ သားကို ခွဲမသွားပါဘူး၊ ခွဲမထားပါဘူး”

“ဪ...သားလေးရယ်”

ငယ်ရွယ်နုနယ်သေးသောကလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင် ထိခိုက်ခံစားနေရသလဲ။ မစားနိုင် မသောက်နိုင် မျက်နှာလေးချောင်ကျနေတာက မှန်းဆစရာမလိုဘဲ ဖအေဖြစ်သူကို မျှော်လင့် စောင့်စားနေ

တာ သိသာပါသည်။

အဖေ့ကို သိပ်ချစ်ရှာသည့်ကလေး။ မအေမရှိလို့ ဖအေကိုတွယ်ကပ်ရင်းနှင့် သံယောဇဉ် ထု ထည်ကြီးမားခဲ့တာ မိမိတို့ မသိလို့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်အစွဲအလမ်းနှင့် ကလေးဒုက္ခရောက်မှာ ကိုတော့ စိုးရိမ်သည်။

သေသည် ရှင်သည် သေချာမသိရသေးပေမယ့် လေယာဉ်ပျက်ကျတာဆိုလျှင် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူရှိပါဦးမလား။ ပြန်မလာခဲ့ဘူးဆိုလျှင်တော့ ဒီကလေးဘဝ မတွေ့ဝံ့စရာပင်။

“ကြီးကြီး”

“ဟင် သားလေး”

“ဒက်ဒီက သားကို တစ်ပတ်ကျော်အောင် တစ်ခါမှ ခွဲမထားဖူးဘူး။ အခုလည်း ပြန်လာမှာ ။ အဲဒါကြောင့် အရင်လိုပဲ၊ ဒက်ဒီနဲ့ အိပ်တဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ သားတစ်ယောက်တည်း စောင့်မယ်၊ ကြီးကြီး ဘာသာ သွားအိပ်တော့နော်”

“ မဟုတ်ဘူး လေ သားရယ်၊ ကြီးကြီးစောင့်အိပ်ပါ့မယ်၊ သားလေးလန့်မှာ စိုးလို့ ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ သားလန့်မှာ စိုးရတယ်၊ သားက လန့်တတ်လို့ ဒက်ဒီက သားနဲ့ အတူတူအိပ်ပေး တာပဲ၊ မအိပ်ခင် သားကို ပုံပြင်ပြောပြတယ်၊ ဘုရားစာတွေ ဆိုသိပ်တယ်၊ အိပ်ခါနီးတိုင်း ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် နို့တစ်ခွက် ဖျော်တိုက်တယ်၊ မနက်ဆိုလည်း သားအိပ်ရာမနီးခင် အခန်းထဲက ထထွက်သွားတယ်ဆိုတာမရှိဘူး။ သားနိုးလို့ ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး မှ ဒက်ဒီလုပ်စရာရှိတာလုပ်တာ”

“သားမှာ အမေမရှိလို့ ဂရုစိုက်တာပေါ့ကွယ်၊ တချို့အဖေတွေက သားယောက်ျားလေးဆို သိပ်ချစ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သမီးမိန်းကလေး ကိုပဲ ချစ်တာများ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားအဖေကတော့ စံပြ ဖခင်ပါပဲ၊ မိတ ဆိုးလေးဆိုပြီး အခြားအဖော် အပျော်အပါးမရှာဘဲ သားကို အရိပ်တကြ ည့်ကြည့် မြတ်နိုးရှာတာ”

“ဒက်...ဒက်ဒီကို သားမခွဲနိုင်ဘူး ကြီးကြီး၊ သားကိုချစ်တယ်ဆိုရင် ဒီ လိုမထားခဲ့ရဘူးလေ။ သားဘယ်သူနဲ့ နေရမှာ လဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ အိပ်ရမှာ လဲ၊ သားကို နို့ဖျော်တိုက်မယ့်၊ ပုံပြောပြမယ့်၊ ဘုရားစာ ဆိုသိပ်မယ့် ဒက် ဒီနဲ့ ပဲ နေချင်တယ်၊ ဒက်ဒီမသေရဘူး၊ သေလို့ မဖြစ်ဘူး”

“အေး...အေးပါကွယ်၊ သားအဖေပြန်လာမှာ ပါ၊ မငိုပါနဲ့ သားရယ်၊ သားလေး တစ်နေ့လုံးလည်း ဘာမှ မစားဘူး၊ ရောဂါရလိမ့်မယ်၊ ကျန်း မာရေးထိခိုက်လိမ့်မယ်”

“ထိခိုက်ချင်လည်း ထိခိုက်ပါစေ၊ ဒက်ဒီသာ ပြန်မလာရင် ဒက်ဒီနောက်ကို သားလိုက်သွားမှာ ”

“သားလေး .. မပြောကောင်းမဆိုကောင်းကွယ်”

ထင်ရှားလေးကို ဒေါ်မြခင်သနားလွန်းစွာ ထွေးဖက်ထားလိုက်မိသ ည့် ။ ဒီကလေးက မိမိ လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သည့်ကလေးပါ။ နှစ် နှစ်သားအရွယ်လေးမှာ မိခင်ဆုံးတော့ မောင်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သော သု ဝေမောင်က ‘မမ အိမ်မှာ လာနေပေးပါ’ ဟု ဖုန်းဆက်ကာခေါ်လို့ ခုချိန် ထိနေပေး နေရခြင်းပင်။

မိမိက အပျိုကြီးမို့ မောင်ကိုရော မောင်ကမ္ဘေးသည့်သားကိုရော သံ ယောဇဉ်ဖြစ်ရပါသည် ။ ထို ကလေးလေးဘဝကတည်းက မိတဆိုး ထင် ရှားသုဝေလေးအပေါ် အသနားပိုအချစ်ပိုရသည် ။ အခု ဖခင်ဖြစ်သူက

ဘာမှန်းသေချာမသိရသေး။ တကယ်လို့ သာ ဆုံးပါးသွားပြီဆိုလျှင် အစွဲ
အလမ်းကြီး သော ဒီကလေးကို ဘယ်လိုဖြေသိမ့်နှစ်သိမ့်ရပါမလဲ။

ကလေးက ဒီအဖေမှ ဒီအဖေ၊ မိခင်အစားရော ဖခင်အစားရောမို့
တခြားကလေးတွေထက် ငြိတွယ်မှုကြီးမားတာ အပြစ်မဆိုသာ။ မိမိကို
အတူလာမအိပ်ပါနှင့်ဟု ပြောသော်လည်း ဒီအတိုင်း စောင့်ကြည့်ဦးမှ ဖြ
စ်မှာ ပါ။

တစ်ယောက်တည်းအိပ်လေ့အိပ်ထမရှိဘူးမဟုတ်လား။ အရွယ်နှင့်မ
လိုက်အောင် သိတတ် နားလည်သော ဒီကလေးက ဖအေဖြစ်သူအပေါ်
စွဲလမ်းမှုကိုတော့ ဖြတ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ပေ။

ဒီအဖေနှင့် ဒီသားနှစ်ဦးတည်း သံယောဇဉ်ကြီးစွာနေလာခဲ့ကြတာမ
ဟုတ်လား။

ကံတရားတွေကလည်း ကြောက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီကလေး
လေးအတွက် ဘာတွေများ လုပ်ပေးရပါမလဲ။

*

အခန်း (၃)

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သံလုံး၊ သေတယ်ဆိုတာလည်း ခုနစ်ရက်တစ်ပတ်ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ရဦးမယ်၊ ကလေးကလည်း ထမင်းမစား ဟင်းမစားနဲ့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ နင်စုံစမ်းတဲ့ ကိစ္စ ဘာထူးလာလဲ”

“ဖြစ်တဲ့ နေရာကိုတော့ သိရပြီလို့ သက်ဆိုင်ရာက ပြောပါတယ်၊ လူအသေအပျောက်ကိုတော့ ဒီကလူတွေလွှတ်ပြီး သေချာစုံစမ်းခိုင်းထားတယ်တဲ့ ၊ သတင်းအတိအကျရတာနဲ့ သူတို့ လာပြီး အကြောင်းကြားမယ်လို့ ပြောတာပဲ”

သုဝေမောင်ကိစ္စက အခုထိ မရေရာသေးပါ၊ နေရာက ဘယ်လောက်ဝေးလို့ အလောတကြီး စုံစမ်းတာတောင် အတိအကျမသိရသေးတာလဲ၊ တကယ်ကို ရင်မောစရာပါ။

“တကယ်လို့ သုဝေသေတယ်ဆိုရင် ထင်ရှားအတွက် ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သူ့အဖေသေရင် သူလိုက်သေမယ်လုပ်နေတာ”

“ဒီလိုပဲ ကြည့်ထိန်းရတော့မှာ ပေါ့ မမခင်ရယ်၊ သခင်ကြီးကတော့ တကယ်ကို စိတ်ချမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့သားကို အရမ်းချစ်တာ၊ ကလေးကလည်း ဖအေကို ခင်တွယ်လိုက်တာမှ ”

“အေးလေ .. အဲဒါကြောင့် ငါလည်း ပြောတာပေါ့၊ သူ့အဖေသာ တကယ်သေရင် မလွယ်ပါ ဘူးလို့ ၊ ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြို၊ ထမင်းကျွေး

တာ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပေးတာကအစ တာဝန်ကျေလွန်း နွေးထွေးကြင်နာလွန်းတဲ့ ဒီအဖေကို ဘယ်လိုလုပ် ဒီကလေးခွဲနိုင်မှာ လဲ၊ သူ့မျက်စိထဲမြင်ပြီး အမြဲတမ်း သတိရနေမှာ ပေါ့”

“အခုလည်း အိမ်ရှေ့မှာ လမ်းဘက်ကိုမျှော်ပြီး ထိုင်နေတယ်၊ သူ့အဖေဖုန်းဆက်မလားလို့ ဖုန်းကိုကိုင်ကြည့်လိုက်၊ သူ့အဖေစီးတဲ့ ကားကိုကြည့်လိုက်နဲ့ စိတ်မချမ်းသာပါဘူး မမခင်ရယ်”

“သူ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် ကားနဲ့ မြို့တစ်ပတ်မောင်းပို့လိုက်ပါလား”

“သခင်လေးကို ကျွန်တော် ပြောပါသေးတယ်၊ လျှောက်လည်မလား၊ ဦးသံလုံးလိုက်ပို့မယ်ဆိုတော့ သူ့အဖေလာမှ ပို့ခိုင်းမယ်တဲ့ ၊ ဒက်ဒီက နေပြည်တော် ဆာဖာရီဥယျာဉ်နဲ့ ဗုဒ္ဓဂယာလိုက်ပို့မယ် ပြောထားတယ် လို့ပြောတယ်”

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ညနေကျ ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး စမ်းသပ်ခိုင်းဦးမှ ပါ၊ ညဆိုလည်း သိပ်မအိပ်ဘူး၊ သူ့အဖေကိုစောင့်နေတာတဲ့ ၊ စိတ်ကို ဆေးနဲ့ ကုကြည့်ရဦးမှာ ပဲ”

“အေးလေ ...ဒီကလေးကို မမခင်ပဲ စောင့်ရှောက်ရတော့မှာ ”

ရက်ကြာလာတော့ ဦးသံလုံးလည်း စိတ်ဓာတ်ကျချင်လာသည် ။ သေသည် ရှင်သည် သေချာ မသိရသေးသည် က စိတ်ကိုပိုပြီး ထိခိုက်စေ၏။

ကိုယ်တွေမှာ လည်း မစားနိုင် မသောက်နိုင် မလုပ်ချင်မကိုင်ချင် အောင် စိတ်တွေ ပင်ပန်းနေ ရတာပါ။

ထင်ရှားလေးဆို ဒီထက်ပိုဆိုးမည်ပေါ့။ သူ့အဖေ တကယ်သေသွား

သည် ဆိုသော သတင်းသာ အတိအကျသိရလျှင် တကယ်ပင် လိုက်သေ
သွားလိမ့်မည် ထင်သည်။ ။

ဒီလိုမဟုတ်လည်း တရီရီ စိတ်ထိခိုက်ပြီး လုံးပါးပါးမှာ သေချာပါသ
ည်။ ။ သခင်ကြီး ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနှင့်၊ မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရင်း
....။

★

အခန်း (၄)

“ဒက်ဒီ...ဒက်ဒီအသံ၊ ဒက်ဒီ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ကြီးကြီးရေ ကြီးကြီး ဒက်ဒီ ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဟယ် ...ဟုတ်ရဲ့ လား”

ဒက်ဒီကို ထင်ရှား စကားပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ ကြီးကြီးတို့ ကို အရင်လှမ်းအော်လိုက်၍ ကြီးကြီးနှင့် ဦးသံလုံး ပြေးလာကြသည်။ ။ ကြီးကြီးတို့ ရောက်လာတော့လည်း ကြီးကြီးတို့ ကို အာရုံ မရောက်နိုင်ပါ။ ဒက်ဒီအသံကိုကြားရ၍ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေကာ ...

“ဒက်ဒီ...ဒက်ဒီ ဘယ်မှာ လဲ ဒက်ဒီ မသေဘူးနော်”

“ဒက်ဒီ မသေပါဘူးသား၊ ဒါပေမဲ့ ဒဏ်ရာတွေရထားလို့ ဒီမှာ ခဏတော့နေရဦးမယ်”

“ဒီရောက်မှ ဆေးကုလို့ မရဘူးလား ဒက်ဒီ၊ ဒီမှာ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေရှိတယ်၊ ဆရာ ဝန်ကြီးတွေရှိတယ်”

“ဒက်ဒီမှာ တခြားကိစ္စလေးတွေရှိလို့ ပါသား၊ ဒက်ဒီပြန်လာမှာ ပါ၊ ခဏပဲစောင့်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီကို သားလွမ်းနေ သတိရနေပြီ၊ ဒက်ဒီသေပြီလို့ ထင်ပြီး သားပါ လိုက်သေဖို့ စဉ်းစားထားတာ”

“သားရယ် ... ဒက်ဒီသားလေး ဘယ်လောက်ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ

ဒက်ဒီသိပါတယ်၊ ဒီက မြန်မာနိုင်ငံနယ်စပ်တောထဲမှာ ဆိုတော့ အလှမ်း
ဝေးလို့ ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့ မရဘူး သား၊ အခု ကယ်ဆယ်ရေးတွေ
ရောက်လာလို့ သူတို့ က မြို့ပေါ်ခေါ်လာတာနဲ့ သူတို့ ဖုန်းနဲ့ ပဲ သားကို
ဆက်သွယ် လိုက်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသေလို့ တော်သေးတာပဲ၊ မြန်မြန်တော့ ပြန်လာခဲ့ပါ
ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီကိုမြင်ရမှ သား စိတ်ချမှာ ”

“အေးပါ သားရယ် ဒါဆို ဒါပဲနော် သား၊ ကြီးကြီးတို့ ကိုလည်း ပြော
လိုက် ဒက်ဒီနောက်မှ ဖုန်း ထပ်ဆက်မယ် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ လို့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီဖုန်းချသွားသည် အထိ သူဖုန်းမပိတ်မိသေးပါ။
ဒက်ဒီအသံကိုကြားရလို့ ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာမိပေမယ့် ဒက်ဒီအ
သံပျောက်သွားသည့်အခါမှာ လွမ်းတမ်းတသည့်စိတ်နှင့် ဝမ်းနည်း ရ
လေသည်။ ။

“သား...သားအဖေက ဘာတဲ့ လဲ၊ တကယ်သားအဖေအသံရော ဟု
တ်ရဲ့ လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးကြီးရဲ့ ၊ ကြီးကြီးတို့ ကိုတောင် စိတ်မပူဖို့ ပြောခို
င်းသေးတယ်၊ ကြီးကြီးတို့ နဲ့ လည်း ဖုန်းပြောဦးမယ်တဲ့ ”

“အေး...အေး၊ အဲဒါဆို ကောင်းတာပေါ့ တော်သေးတာပေါ့ကွယ်၊ မ
သေကောင်း မပျောက်ကောင်း မောင်သူဝေ အသက်ရှင်နေသေးလို့
တော်ပါသေးရဲ့ ”

“သခင်ကြီးမသေဘူးဆိုတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဘယ်နေ့ပြန်ရောက်
မှာ တဲ့ လဲ သခင်လေး”

“ဒဏ်ရာတွေရထားလို့ ခဏတော့နေရဦးမယ်တဲ့ ”

“ဪ...ဒဏ်ရာတွေကုဖို့ က ဒီမှာ ထက်ပိုကောင်းတဲ့ နေရာ ရှိဦးမှာ
တဲ့ လား၊ ဒဏ်ရာက ဘယ် လောက်များ လို့ ကယ်ဆယ်ရေးရဟတ်ယာ
ဉ်တွေနဲ့ ပြန်လိုက်မလာရတာလဲ”

“မသိဘူး၊ ကိစ္စလေးရှိသေးလို့ လို့ ပြောတယ်၊ သားလည်း မြန်မြန်ပြ
န်လာဖို့ တော့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“အေးလေ ဘာဖြစ်ဖြစ် အသက်မသေဘူးပြန်လာမယ်ဆိုတာနဲ့ ဝမ်း
သာရပါပြီ၊ သားအရမ်း ပျော်နေလားဟင်”

ကြီးကြီးရဲ့ အမေးကို ထင်ရှား ပျော်ရွှင်စွာနှင့်ပင် ဝမ်းသာအားရ ခေါ
င်းညိတ်ပြလိုက်ကာ

“ဝမ်းသာတာပေါ့ ကြီးကြီးရယ်၊ ဒက်ဒီသေရင် သားလိုက်သေဖို့
တောင် စဉ်းစားနေတာ၊ ဒက်ဒီကို သားအရမ်းချစ်တာ ကြီးကြီး၊ သားကို
အလိုလိုက်တယ်၊ ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်၊ ဝတ္ထုရားတွေ ကျေတယ်၊ ကျော
င်းမှာ ဆို ဒက်ဒီကြောင့် အရမ်းမျက်နှာပွင့်တာ၊ ငွေကြေးလည်း ချမ်းသာ
တယ်၊ တခြားဖခင်တွေလုပ်လေ့လုပ်ထသိပ်မရှိတဲ့
ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုလုပ်ပေးတယ်၊ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲ၊ မတည့်တဲ့
အစားအစာမစားမိဖို့ ကအစ ဂရုစိုက်တတ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းအား
ကျကြတဲ့ အဖြစ်ပါ”

“သားက ဒါကိုဂုဏ်ယူနေတာပေါ့၊ အေးလေ ...သားအဖေကတော့
စံပြဖခင်ပါပဲ၊ အခု အသက်မသေဘဲ ပြန်ရောက်လာမှာ ၊ သားအပေါ် မေ
တ္တာတရားကြီးမားလွန်းလို့ သေမင်းက လက်မခံ တာပဲဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်မယ်...ဟုတ်မယ် ကြီးကြီး၊ သားက ညတိုင်း မသေပါစေနဲ့ ၊

သားကိုဂရုစိုက်ဖို့ အသက် ရှင်ပြီး ပြန်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာ၊ သားမေတ္တာလည်း မှန်လို့ ပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့သားရယ်၊ သားတို့ သားအဖ၊ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် မေတ္တာမှန်ကြလို့ ပေါ့”

ကြီးကြီးနှင့် ဦးသံလုံးတို့ လည်း သူလိုပင် ပျော်နေကြသည်။ ဒက်ဒီ ယုံကြည်စိတ်ချထားသော လူတွေပဲ မဟုတ်လား၊ ဒက်ဒီအပေါ် မိသားစု တွေထက်ပင် ကောင်းကာ တာဝန်ကျေတတ်ကြသည့်သူ တွေပင်။

ကြီးကြီးက ဒက်ဒီအစ်မဝမ်းကွဲပါ။ မာမီဆုံးပြီးကတည်းက ရောက်လာခဲ့တာဟု ပြောသည်။

ဦးသံလုံးကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီခြံကြီးထဲမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။ ဦးသံလုံးမှာ မွေးရာပါစကားမပြောတတ်သည့် သူနှင့်ရွယ်တူသားတစ်ယောက်ရှိသည်။

ဒက်ဒီက ထိုကလေးကို ခြံထဲကအိမ်လေးထဲမှာ ထား၍ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးသည်။ အနည်း ငယ်စာတတ်အောင်လည်း ဆရာတစ်ယောက်ခေါ်၍ ပညာသင်ပေးထား၏။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးသံလုံးမှာ လူယုံသဖွယ်တာဝန်ကျေနေခဲ့တာပါ။ မိန်းမက ထိုကလေးမွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးသွားတာမို့ တခြားအတွယ်အတာလည်း မရှိပေ။

“ဦးသံလုံး”

“ဗျာ..သခင်လေး”

“ဒက်ဒီ ပြန်လာရင် စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်အောင် ခြံထဲကို ရှင်းထားပါ၊ ကားကိုလည်း သေချာစစ်ဆေးထားပါ၊ ကြီးကြီးက နေ့စားသန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း ဒေါ်အေးကို တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်း ခိုင်းထားပါနော်၊

ဒက်ဒီပြန်လာတဲ့ နေ့ကျရင် ဒက်ဒီကြိုက်တဲ့ ဟင်းလေးတွေ ချက်ကျွေးပါ
”

“အင်း...သားလည်း သားဒက်ဒီ ပြန်လာရင် ကျန်းကျန်းမာမာ မြင်ရ
အောင်လို့ အစား ကောင်းကောင်း စားပြီး ဆေးသောက်ရမယ်၊ မဟုတ်ရ
င် သားပိန်ကျနေတာမြင်ရင် သားဒက်ဒီ စိတ် မကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒက်ဒီစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ သား ထမ
င်းစားမယ် ကြီးကြီး၊ ဆေးလည်း သောက်မယ်”

ထင်ရှား တက်တက်ကြွကြွ သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချင်းဖြစ်သွား
သည် ။ ကြီးကြီးဒေါ်မြ ခင်တို့ လည်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြသည် ။

စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေဟာ အတိတ်မှာ ပဲကျန်ခဲ့သလိုလို။ မနက်ဖြ
န် ... ဒါမှ မဟုတ် တစ် နေ့နေ့ ဒက်ဒီပြန်ရောက်လာမည်ဆိုတာကြောင့် .

..

*